

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 23 sierpnia 2006 r. nr 07768, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — RPO Campania 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 161 PO 007);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 20 września 2006 r. nr 08861, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — RPO Sardegna 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 161 PO 010);
- oraz wszelkich wcześniejszych aktów związanych z tymi notami lub na których podstawie zostały one wydane, a w konsekwencji obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w tej sprawie zostały przywołane w sprawie T-345/04 Republika Włoska przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2006 — Operator ARP/Komisja

(Sprawa T-291/06)

(2006/C 310/43)

język postępowania: polski

Strony:

Strona skarżąca: „Operator ARP” Sp. z o.o. (Przedstawiciel: J. Szymanowska, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex. NN 25/05) na rzecz Huty Częstochowa w części, tj. art. 3 akapit 2 w zakresie zobowiązania Polski do podjęcia wszelkich niezbędnych środków do odzyskania od Operatora Sp. z o.o. pomocy państwa przyznanej Hucie Częstochowa S.A. niezgodnie ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 lipca 2005 roku w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex. NN 25/05) uznającej w art. 3 ust. 1 za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, jakiej Polska udzieliła Hucie Częstochowa S.A. w okresie od 1997 r. do maja 2002 r. w formie pomocy operacyjnej i pomocy na cele restrukturyzacji zatrudnienia. Decyzja została doręczona skarżącej w dniu 21 sierpnia 2006 r. W art. 3, ust. 2 skarżonej decyzji Komisja zobowiązała Polskę do podjęcia niezbędnych kroków w celu odzyskania udzielonej bezprawnie pomocy od wymienionych w tym ustępie przedsiębiorstw, w tym skarżącej. Zgodnie z decyzją, wszystkie przedsiębiorstwa wymienione w powyższym ustępie ponoszą solidarnie odpowiedzialność za zwrot tej pomocy, co powinno nastąpić niezwłocznie i zgodnie z procedurami prawa krajowego. Odsetki powinny zostać naliczone za cały okres od dnia przyznania pomocy do dnia jej faktycznego odzyskania, zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽¹⁾.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji podnosząc, że nie jest ona beneficjentem pomocy udzielonej Hucie „Częstochowa” S.A. w latach 1997-2002, a tym samym dłużnikiem solidarnie odpowiedzialnym za zwrot tej pomocy, co powoduje, według skarżącej, iż zobowiązanie Polski do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania od skarżącej tej pomocy, nie znajduje uzasadnienia.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- pogwałcenie prawa do obrony poprzez naruszenie art. 88 Traktatu WE poprzez nienależyte wywiązanie się z obowiązku umożliwienia zainteresowanym stronom przedstawienia uwag w ramach formalnej procedury dochodzenia w odniesieniu do przedmiotowej pomocy. Skarżąca twierdzi, że w związku z tym, że nie uczestniczyła w formalnej procedurze dochodzenia prowadzonej przez Komisję, nie miała możliwości przedstawienia uwag ani argumentacji prawnej w ramach tej procedury, co doprowadziłoby jej zdaniem do odmiennego rozstrzygnięcia Komisji w zakresie określenia kręgu beneficjentów pomocy (wykluczenia z tego kręgu „Operatora” Sp. z o.o.);
- naruszenie art. 253 Traktatu WE, tj. brak odpowiedniego uzasadnienia decyzji. Skarżąca podnosi, że uzasadnienie decyzji w zakresie uznania jej za beneficjenta pomocy jest lakoniczne i niespójne, jako że w uzasadnieniu decyzji Komisja nie traktuje skarżącej jako podmiotu, który może być uznany za beneficjenta pomocy, wskazując ją jednocześnie w rozstrzygnięciu jako podmiot zobowiązany do jej zwrotu. Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja nie wyjaśnia okoliczności faktycznych dotyczących pomocy udzielonej Hucie Częstochowa, według decyzji niezgodnie ze wspólnym rynkiem, w szczególności nie zawiera analizy kwestii ewentualnego transferu korzyści wynikających z uzyskanej pomocy na rzecz podmiotów przejmujących aktywa i zobowiązania Huty Częstochowa w kontekście rozszerzenia kręgu beneficjentów;

- błędna wykładnia art. 87 i 88 Traktatu WE oraz art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ poprzez uznanie skarżącej za beneficjentką pomocy. Skarżąca podnosi iż uznając ją za beneficjentką pomocy, Komisja przekroczyła granice swobodnego uznania, gdyż skarżąca nie należy do podmiotów, które faktycznie z tej pomocy skorzystały;
- pogwałcenie zasad pewności prawa i proporcjonalności poprzez wskazanie skarżącej jako podmiotu zobowiązanego do zwrotu pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, mimo iż faktycznie nie była ona jej beneficjentką.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 140, str.1)

⁽²⁾ Rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz. U. L 83, str.1

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2006 r. — NBC Fourth Realty przeciwko OHIM — Regalado Pareja i Pedrol (PK MAX)

(Sprawa T-293/06)

(2006/C 310/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: NBC Fourth Realty Corp. (Las Vegas, USA) (przedstawiciele: A. Woodgate, A. Smith, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: Miguel Isaias Regalado Pareja i Bibiana Pedrol, działający pod firmą Rosell (Alicante, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie R 397/2005-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania w sprawie skargi, a także kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Miguel Isaias Regalado Pareja i Bibiana Pedrol, działający pod firmą Rosell

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy PK MAX, w kolorze granatowym dla towarów i usług z klas 3, 25 i 28 (sprawa R 397/2005-1).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowe słowne znaki towarowe T.K. MAXX dla towarów i usług z klasy 35, wspólnotowy słowny znak towarowy T.K. MAX dla towarów i usług z klas 3, 14, 18, 25, 28 i 35, oraz wcześniejsze niezarejestrowane krajowe słowne znaki towarowe o tej samej nazwie, wykorzystywane w obrocie na terytorium Irlandii, Zjednoczonego Królestwa i Niderlandów.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i przekazanie sprawy Wydziałowi Sprzeciwów w celu rozpoznania przez niego pozostałych podstaw sprzeciwu.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza nieprawidłowo stwierdziła, iż nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd polegające na możliwości pomylenia zakwestionowanego znaku towarowego ze znakiem wcześniejszym. Skarżąca podnosi w szczególności, że Izba Odwoławcza nieprawidłowo zinterpretowała pojęcie „konsumenta” chronionych usług, dopuszczając się jednocześnie oczywistego błędu w ocenie wizualnego, fonetycznego i koncepcyjnego podobieństwa między znakami towarowymi. Ponadto skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej nieprawidłowe ustalenie zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego, wynikającego z jego renomy lub samoistnego charakteru odróżniającego. Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Izba nieprawidłowo poszerzyła zakres wymogów określonych w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2006 r. — Nordmilch przeciwko OHIM (Vitality)

(Sprawa T-294/06)

(2006/C 310/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nordmilch eG (Zeven, Niemcy) (przedstawiciel: R. Schneider, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)